

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: V e s n a L i b e r e c , spol. s r.o.**, se sídlem Husova 5/25, Liberec 1, *zastoupené JUDr. Janem Vodičkou, advokátem se sídlem Valdštejnská 381/6, Liberec 2*, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: **obec Tlučná**, se sídlem Hlavní 25, Tlučná, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.01.2011, čj. RR/334/11,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Osoba zúčastněná na řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou došlou soudu dne 22.3.2011 se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 20.1.2011, čj. RR/334/11.

Žalobou napadeným rozhodnutím Krajský úřad Plzeňského kraje zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Nýřany ze dne 8.11.2010, sp. zn. OV-Říh/5186/2010, čj. OV-Říh/25350/2010, jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o vydání

rozhodnutí o umístění stavby pro reklamu na rodinném domě čp. 482 Tlučná na pozemku parc. č. 74 v k.ú. Tlučná.

Územní plánování a stavební řád jsou upraveny zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*stavební zákon*“ nebo „*stav. zák.*“).

Obecné požadavky na využívání území jsou stanoveny vyhláškou Ministerstva pro místní rozvoj č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*vyhláška č. 501/2006 Sb.*“ nebo „*vyhl. č. 501/2006 Sb.*“).

Pokud stavební zákon nestanoví jinak, na postupy a řízení podle tohoto zákona se použijí ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“ nebo „*spr. ř.*“) [§ 192 stavebního zákona].

Pozemní komunikace jsou upraveny zákonem č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o pozemních komunikacích*“).

Ze správních spisů soud zjistil že dne 22.2.2010 podala žalobkyně Městskému úřadu Nýřany oznámení o záměru v území k vydání územního souhlasu ke stavbě pro reklamu na rodinném domě čp. 482 Tlučná na pozemku parc. č. 74 v k.ú. Tlučná.

Rozhodnutím ze dne 25.5.2010, čj. OV-Říh/5186/2010, Městský úřad Nýřany žádost žalobkyně o vydání rozhodnutí o umístění této stavby zamítl. Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně odvolání. Rozhodnutím ze dne 11.8.2010, čj. RR/2814/10, Krajský úřad Plzeňského kraje odvoláním napadené rozhodnutí Městského úřadu Nýřany v celém rozsahu zrušil a věc vrátil k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal.

Rozhodnutím ze dne 8.11.2010, sp. zn. OV-Říh/5186/2010, čj. OV-Říh/25350/2010, Městský úřad Nýřany žádost žalobkyně o vydání rozhodnutí o umístění uvedené stavby znovu zamítl. I proti tomuto rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně odvolání. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 20.1.2011, čj. RR/334/11, Krajský úřad Plzeňského kraje odvolání žalobkyně zamítl a odvoláním napadené rozhodnutí Městského úřadu Nýřany potvrdil.

Své zamítavé rozhodnutí ze dne 8.11.2010, sp. zn. OV-Říh/5186/2010, čj. OV-Říh/25350/2010, odůvodnil Městský úřad Nýřany zejména tím, že umístění stavby je navrženo v území určeném územním plánem Obce Tlučná jako území smíšené, které je určeno pro bydlení ve spojení s možným využitím objektů pro občanskou vybavenost, podnikání živnostenského a řemeslného charakteru nenarušující kvalitu obytného prostředí sousedních obytných objektů. V tomto území je přípustné umísťovat objekty pro bydlení, zařízení veřejného stravování a ubytování, administrativu, garáže a odstavné plochy pro motorová vozidla pro obsluhu tohoto území, zařízení technické infrastruktury pro obsluhu tohoto území, zařízení nerušící výroby. Stavební úřad při posuzování záměru zkoumal

podklady pro vydání rozhodnutí, tj. stanovisko Obce Tlučná ze dne 8.1.2010, stanovisko Správy a údržby silnic Kralovice ze dne 14.1.2010, stanovisko Městského úřadu Nýřany, odboru dopravy, a stanovisko žadatele, uvedené v oznámení o záměru. Obec Tlučná s umístěním reklamy na pozemku p.č. 74 v k.ú. Tlučná nesouhlasí, silnice II-203 je zde nadměrně zatížena, vedle ní vede chodník na hřbitov, lidé přechází silnici a reklama v těsné blízkosti komunikace by odváděla pozornost řidičů. Správa a údržba silnic Kralovice jako správce přilehlé komunikace II/203 nemá k umístění reklamního zařízení na fasádě rodinného domu č.p. 482 v Tlučné námitek. Odbor dopravy Městského úřadu Nýřany ve svém stanovisku ke stavbě pro reklamu ze dne 1.2.2010 nesouhlasí s realizací stavby pro reklamu, tj. poutačů na fasádě domu č.p. 482 o rozměrech 520 x 250 cm při silnici II/203 v intravilánu obce Tlučná. Odbor dopravy uvádí, že informace na nosiči reklamy nesouvisí s bezpečností provozu na dotčené pozemní komunikaci ani nepřispívají k jejímu zajištění. Svými parametry i umístěním u značně frekventované krajské silnice II. třídy jsou poutače jakéhokoliv druhu zásadně nevhodné. Vzhledem k uspořádání uličního prostoru (autobusové zastávky, podélná parkování, zahradnictví, hřbitov apod.) a průběhu pozemní komunikace (směrový oblouk, horizont) v kombinaci se zvýšeným pohybem chodců představují reklamy v místě rovněž nežádoucí bezpečnostní rizika a nebezpečné dopravní situace. Vlivem poutačů je po dobu jejich existence odpoutávána nežádoucím způsobem pozornost všech účastníků provozu na PK, zejména řidičů a to na úkor věnování plné pozornosti řízení vozidla ve smyslu zákona o provozu na pozemních komunikacích. Stavba pro reklamu není označením veřejně prospěšné stavby ani provozovny na dotčeném pozemku nebo stavbě ve smyslu stavebního zákona. Z hlediska ochrany veřejných zájmů je rovněž nutno zohlednit místní informační systém, obecně závazné předpisy, tj. vyhlášky a nařízení obce pro umístění podobných zařízení nebo využívání veřejných prostranství apod. Odbor dopravy ve výše uvedené věci doporučuje zvážit návrh požadované stavby a vhodným způsobem ve veřejném zájmu tak omezit rozsah i počet „upoutávek“, narušujících zejména u řidičů (kterým je zde především reklama určena) pozornost, soustředění a plné věnování se řízení. Stavební úřad posuzoval záměr žadatele s přihlédnutím k výše uvedeným stanoviskům. Bere na vědomí obavy obce Tlučná, která zná místní poměry týkající se silničního provozu a frekvence pohybu chodců od lávky přes Vejprnický potok přes přilehlou silnici II/203 směrem ke hřbitovu. Stavba pro reklamu je svými rozměry 520 cm x 250 cm natolik nápadná, že bude přitahovat pozornost projíždějících řidičů, což je sice záměrem žadatele, ale stavební úřad právě v této situaci spatřuje možné nebezpečí havárie vozidla či střetu projíždějícího vozidla s chodcem. Silnice II/203 se v místě stavby stáčí do mírné pravotočivé zatáčky a zároveň klesá. Řidič, sledující reklamní zařízení umístěné na štítu rodinného domu č.p. 482, jehož horní hrana je umístěna ve výšce cca 5,00 m od terénu, může vzhledem k výšce horizontu snadno přehlédnout osobu přecházející silnici. Protože reklama bude umístěna na rodinném domě v prostoru končící zástavby, projíždějící řidiči již v těchto místech v rozporu s vyhláškou zvyšují povolenou rychlost, je nebezpečí vzájemného střetu s protijedoucím vozidlem či střetu vozidla s chodcem v důsledku nepozornosti řidiče pravděpodobné. Stavební úřad při svém rozhodování přihlédl i ke stanovisku odboru dopravy Městského úřadu Nýřany. Toto stanovisko není stavebním úřadem chápáno jako závazné stanovisko, neboť dle § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích se umisťovaná stavba nenachází v silničním ochranném pásmu, a proto je odbor dopravy v tomto případě pouze orgánem poradním. Návrhy a námítky žadatele uplatněné již v oznámení o záměru ze dne 22.2.2010 a v dopise ze dne 31.3.2010 doručenému stavebnímu úřadu dne 2.4.2010, že odbor dopravy není dotčeným orgánem při stavbě mimo silniční

ochranné pásmo stavební úřad akceptoval, neboť toto stanovisko posuzoval jen jako odborný názor v oblasti předpisů týkajících se pozemních komunikací.

Své rozhodnutí o odvolání ze dne 20.1.2011, čj. RR/334/11, odůvodnil Krajský úřad Plzeňského kraje zejména tím, že je všeobecně známo, že účelem reklamy je přilákat pozornost co nejvíce lidí. Těmito lidmi jsou i účastníci silničního provozu, pokud se stavba pro reklamu nachází v blízkosti silnice. Toto je věc všeobecně známá a není třeba ji prokazovat pomocí stanoviska osoby vzdělané v oboru dopravní psychologie, případně v oboru příbuzném. Tím, že účastníci silničního provozu obrátí svoji pozornost k reklamě, dojde k odvrácení jejich pozornosti od dění na silnici a tím tedy bude ohrožena bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Tím je tedy ohrožen i zájem chráněný zvláštními právními předpisy, a stavební úřad proto postupoval v souladu s § 92 odst. 2 stav. zák., když žádost žadatele zamítl. Rovněž vyhláška č. 501/2006 Sb. upravuje ve svém § 24d odst. 1, aby stavby pro reklamu byly umísťovány tak, aby nenarušovaly bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Stavební úřad sice vycházel také ze stanoviska obce Tlučná ze dne 8.1.2010, čj. 41/2010, které je dle názoru odvolatele pouze laickým vyjádřením, ale obec samotná je nejvíce obeznámená s místními poměry a situací na místě zná nejlépe, a proto by její vyjádření mělo být vždy bráno v úvahu. Stejný názor má odvolací orgán i směrem k vyjádření odboru dopravy Městského úřadu Nýřany, který vykonává státní správu ve věcech silnic. Stavební úřad tedy vycházel z relevantních podkladů, uvedl úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a sám si udělal názor na věc odpovídající podkladům, které byly v řízení použity. Stavební úřad tedy nepřekročil meze správního uvážení. Rovněž rozhodnutí není nepřezkoumatelné, a to z důvodů již výše uvedených.

Sub *IV.* žaloby žalobkyně namítá, že není obsahem odůvodnění ani napadeného rozhodnutí, ani rozhodnutí orgánu prvního stupně, jakýkoliv rozpor s požadavky uvedenými v § 90 stav. zák. – není tvrzen nesoulad s UPD ani s cíli a úkoly územního plánování, ani s požadavky stavebního zákona či s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, stejně tak s požadavky zvláštních právních předpisů či se stanovisky dotčených orgánů. Stejně tak není správními orgány tvrzeno ani prokazováno ohrožení zájmů chráněných stavebním zákonem nebo zvláštními právními předpisy. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, neboť neexistují žádné zákonné důvody, které by odůvodňovaly zamítnutí žádosti žalobkyně. Obec Tlučná, jejíž vyjádření je jedním z podkladů pro vydání rozhodnutí, uvedla, že silnice, u níž má být reklamní zařízení umístěno, je nadměrně zatížena, vedle ní vede chodník na hřbitov a lidé přechází silnici. Reklama v těsné blízkosti komunikace by odváděla pozornost řidičů. Toto vyjádření obce Tlučná je možno hodnotit pouze jako zcela laické a neodborné vyjádření subjektu, který k tomuto svému vyjádření nemá potřebné podklady ani odborné znalosti. Obec žádným způsobem nedokládá nadměrné zatížení komunikace. Dále uvádí značně zavádějící informace o tom, že podél silnice vede chodník a lidé silnici přechází. Je poměrně běžnou skutečností, že vedle silnice vede chodník a lidé tuto silnici přecházejí. Souvislost těchto skutečností se stavbou reklamního zařízení není zřejmá. Je povinností účastníků silničního provozu zejména se řádně věnovat řízení, dodržovat maximální povolenou rychlost a samozřejmě dodržovat veškerá další pravidla provozu na pozemních komunikacích. Tyto povinnosti účastníků silničního provozu jsou dány zákonem a jejich dodržování je kontrolováno. Na těchto povinnostech nic nemění umístění reklamního zařízení v blízkosti silnice a je pouhou nepodloženou spekulací

obce, že umístění reklamního zařízení dodržování těchto povinností jakkoliv ovlivní. Vyjádření obce je možno hodnotit jako pouhý názor obce. Odbor dopravy MU Nýřany vydal stanovisko k předmětné stavbě. Je nutno především poukázat na to, že reklamní zařízení se nachází mimo silniční ochranné pásmo pozemní komunikace a odbor dopravy není dotčeným orgánem státní správy. Toto správně uvádí i správní orgány obou stupňů, nicméně stanovisko tohoto odboru považují za podklad pro vydání rozhodnutí. Městský úřad Nýřany, odbor dopravy, vykonává svou působnost dle zákona zejména ve věcech pozemních komunikací a silničních ochranných pásem. Je dotčeným orgánem státní správy např. v případě, kdy je stavba reklamního zařízení umísťována v silničním ochranném pásmu. Nicméně v tomto případě se stavba v silničním ochranném pásmu nenachází. Odbor dopravy MU Nýřany svým „stanoviskem“ jednoznačně překračuje meze své působnosti a vydává stanovisko tam, kde mu to zákon neumožňuje. Jedná se o důkaz, který je získán v rozporu s právními předpisy. Dále je třeba poukázat na skutečnost, že toto „stanovisko“ odboru dopravy je stejně tak, jako je tomu v případě stanoviska obce, pouhým názorem. Ve stanovisku Odboru dopravy MU Nýřany se uvádí, že provedení, parametry a umístění je umístění reklamního zařízení nevhodné. Nicméně není zde uvedeno, z jakého důvodu dospívá odbor dopravy k těmto závěrům. Taktéž neodůvodňuje, proč toto reklamní zařízení představuje nežádoucí bezpečnostní rizika a nebezpečné dopravní situace. Již výše je uvedeno, že povinnosti účastníků silničního provozu jsou dány zákonem a jejich dodržování kontrolováno a vynucováno. Z jakého důvodu se odbor dopravy domnívá, že reklamní zařízení toto nějak ovlivní, není zřejmé.

Sub *V.* žaloby se uvádí, že v daném případě lze hovořit o více než extenzivním postupu správních orgánů obou stupňů, které v místě nacházejícím se mimo ochranné pásmo pozemní komunikace suplují činnost silničního správního úřadu a fakticky kladou na umístění reklamního zařízení stejné podmínky, jako pro umístění v ochranném pásmu pozemní komunikace. Tímto postupem správní orgány obou stupňů překračují meze své působnosti, překračuje zcela hranici správního uvážení a svým nezákonným postupem poškozují žalobkyni. Stavební zákon reguluje umístění reklamních zařízení v rovině obecné. Není sporu o tom, že úprava zákona č. 13/1997 Sb. je ve vztahu k reklamním zařízením úpravou přísnější. Nicméně tato úprava je limitována hranicí ochranného pásma pozemní komunikace – důvodem k této úpravě je skutečnost, že reklamní zařízení nacházející se mimo ochranné pásmo nepředstavuje žádné ohrožení zájmů chráněných zákonem č. 13/1997 Sb. a tedy žádné nebezpečí pro provoz na pozemních komunikacích. Je proto překvapující, pokud správní orgány obou stupňů, obec Tlučná a odbor dopravy MU Nýřany jako argumentaci pro své rozhodnutí uvádí právě nebezpečnost reklamního zařízení ve vztahu k provozu na pozemních komunikacích.

Sub *VI.* žaloby žalobkyně namítá, že jediným důvodem pro zamítnutí žádosti o umístění stavby je skutečnost, že by reklamní zařízení mohlo ovlivnit pozornost řidičů a tím zvýšit riziko vzniku nebezpečných dopravních situací. K těmto závěrům dospívá správní orgán za pomoci vyjádření obce a odboru dopravy MU Nýřany. Závěr správního orgánu však vyjadřuje spíše názor správního orgánu než závěr, který by vycházel z relevantních podkladů a v tomto jsou obě rozhodnutí správních orgánů shodná s vyjádřením obce Tlučná a odboru dopravy MU Nýřany. Neexistuje žádné stanovisko osoby odborně vzdělané v oboru dopravní psychologie nebo oboru příbuzného, z něhož by jednoznačně vyplývalo, že právě toto reklamní zařízení je vzhledem ke svému umístění způsobilé negativně ovlivnit pozornost

účastníků silničního provozu. Správní orgán tedy uvádí spíše své úvahy a názory a tímto postupem překračuje meze správního uvážení. V důsledku této skutečnosti je napadené rozhodnutí správního orgánu nezákonné. Vyjádření obce obsahuje laický názor osoby, která není detailně seznámena s tím, jak vůbec reklamní zařízení může ovlivnit pozornost řidiče. V žádném případě se nejedná o vyjádření odborně vzdělané osoby, která by se zabývala ovlivněním pozornosti řidiče vnějšími podněty. Pozornost řidiče evidentně ovlivňuje nespočetné množství faktorů, avšak rozhodně to není důvod k tomu, aby tyto jednotlivé faktory byly při řízení nebo v okolí pozemních komunikací automaticky zakazovány. K prokázání skutečnosti, že umístěním tohoto reklamního zařízení nebude ovlivněna pozornost řidičů v takové míře, která by byla způsobila negativně tuto pozornost ovlivnit, nechala žalobkyně zpracovat dopravně psychologický posudek od PhDr. Daniely Čajánkové, členky Asociace dopravních psychologů. Žalobkyně se domnívá, že neexistují žádné zákonné překážky, které by bránily umístění reklamního zařízení na předmětném domě. Nejsou obsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí ani rozhodnutí orgánu prvního stupně důvody vymezené v § 92 odst. 2 stav. zák., o něž správní orgány opírají své zamítavé rozhodnutí. Vzhledem k uvedeným důvodům se žalobkyně domnívá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy. Neobsahuje žádné relevantní důvody odůvodňující zamítnutí její žádosti, přičemž neexistují zákonné překážky, které by bránily realizaci stavby. Rozhodnutí není dostatečným způsobem zdůvodněno a je nepřezkoumatelné.

Žalovaný správní orgán se k žalobě vyjádřil tak, že správní orgány ve svých rozhodnutích uvádějí, proč braly v úvahu vyjádření obce Tlučná a odboru dopravy MěÚ Nýřany. Je třeba říci, že ani žalovaný ani stavební úřad na vyjádření odboru dopravy nepohlížely jako na závazné stanovisko, ale jako na vyjádření orgánu, který je obeznámen s dopravní situací v místě; toto vyjádření bylo pořízeno zcela v souladu se zásadou správního řízení uvedenou v § 8 odst. 2 spr. ř. – správní orgány vzájemně spolupracují v zájmu dobré správy. K přiloženému dopravně psychologickému posudku žalovaný uvádí, že svou vahou nikterak nemůže převýšit vyjádření obce Tlučná nebo odboru dopravy. Pořizovatelka posudku není soudní znalkyně a uvedený posudek není znaleckým posudkem, nemůže mít proto vyšší důkazní hodnotu než uvedená vyjádření. Posudek je velmi stručný, nezabývá se charakterem pozemní komunikace (převýšení, zatačky, horizonty) a ani se nijak podrobně nezabývá působením reklamy na řidiče. Žalovaný má pochyby, zda se vůbec zpracovatelka posudku byla na místě přesvědčit o situaci, protože v posudku není brán ohled na hustotu provozu ani charakter pozemní komunikace. Žalovaný i stavební úřad musí při svém rozhodování postupovat podle zákona, v tomto případě podle § 92 stav. zák., v jehož odst. 2 je stanoveno, že není-li záměr žadatele v souladu s požadavky uvedenými v § 90 (mj. požadavky na soulad záměru s prováděcími předpisy) nebo jestliže by umístěním a realizací záměru **mohly být** ohroženy zájmy chráněné tímto zákonem nebo zvláštními právními předpisy, stavební úřad žádost o vydání rozhodnutí zamítne. Zájmem chráněným zvláštním zákonem je bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, požadavek na nenarušování bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích vyplývá i z § 24d vyhl. č. 501/2006 Sb. Toto všechno je však uvedeno již i v napadeném rozhodnutí. Žalovaný trvá na tom, že jeho postup i rozhodnutí je naprosto v souladu s právními předpisy, a proto navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Osoba zúčastněná na řízení se k žalobě vyjádřila tak, že vzhledem k tomu, že předmětné reklamní zařízení by výrazně odpoutávalo pozornost řidičů ve velmi exponované

části obce s vysokou dopravní zatížeností komunikace II/203, kde se pohybuje zvýšený počet starších a imobilních občanů, a to vzhledem k blízkosti hřbitova, považuje obec Tlučná jakékoliv zařízení jakékoliv firmy za hazard se zdravím svých občanů. Je povinností obce, aby v souladu se zákonem o obcích a s vyjádřením dotčených orgánů MěÚ Nýřany a vyjádřením Policie ČR, DI Plzeň-sever trvala na svém stanovisku o nevhodnosti umístění výše citovaného zařízení žalobkyně. Osoba zúčastněná na řízení tedy žádá krajský soud, aby potvrdil rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 20.01.2011, čj. RR/334/11. V rámci objektivitu obec Tlučná sděluje, že o obdobná zařízení žádaly v katastru obce i jiné firmy a stejně tak jako v tomto případě došlo k zamítnutí jejich žádosti a většina z nich tuto situaci pochopila. Pouze v jednom případě je nařízeno odstranění nepovolené stavby – obdobného zařízení.

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s.ř.s.*“).

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

– 1 –

Sub *V.* žaloby se především konfrontuje stavební zákon se zákonem o pozemních komunikacích.

Podle § 30 odst. 1 věty první zákona o pozemních komunikacích k ochraně dálnice, silnice a místní komunikace I. nebo II. třídy a provozu na nich mimo souvisle zastavěné území obcí slouží silniční ochranná pásma.

Podle § 31 odst. 1 věty první zákona o pozemních komunikacích v silničním ochranném pásmu lze povolit zřizování a provozování reklamních zařízení za podmínky, že reklamní zařízení nemohou být zaměněna s dopravními značkami nebo se světelnými signály nebo se zařízeními pro provozní informace nebo s dopravními zařízeními nebo nemohou oslnit uživatele dotčené pozemní komunikace nebo jinak narušit provoz na pozemních komunikacích.

Z toho je patrné, že v silničním ochranném pásmu je povolení zřizování a provozování reklamních zařízení podmíněno tím, že reklamní zařízení nebudou narušovat provoz na pozemních komunikacích.

Podle § 24d odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. se stavby pro reklamu a reklamní zařízení nesmí umísťovat tak, aby narušovaly architektonický a urbanistický nebo pietní charakter prostředí, ohrožovaly bezpečnost provozu na pozemních komunikacích a drahách, obtěžovaly okolí, zejména obytné prostředí, hlukem nebo světlem nad limitní hodnoty stanovené jinými právními předpisy.

Z toho je zřejmé, že v režimu stavebního zákona je umístění staveb pro reklamu a reklamních zařízení podmíněno tím, že nebudou narušovat architektonický a urbanistický nebo pietní charakter prostředí, ohrožovat bezpečnost provozu na pozemních komunikacích a drahách a obtěžovat okolí, zejména obytné prostředí, hlukem nebo světlem nad limitní hodnoty stanovené jinými právními předpisy.

Z uvedených ustanovení plyne, že při rozhodování o žádosti o vydání povolení zřízení a provozování reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu posuzuje silniční správní úřad splnění vlastně jediného zákonného kritéria, kdežto při rozhodování o žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby pro reklamu či reklamního zařízení v režimu stavebního zákona posuzuje stavební úřad – podle povahy věci – splnění více zákonných kritérií; v obou případech se však zohledňuje provoz na pozemních komunikacích: silniční správní úřad musí dbát na to, aby v silničním ochranném pásmu povolované reklamní zařízení nenarušovalo provoz na pozemních komunikacích, a stavební úřad musí dbát na to, aby stavba pro reklamu či reklamní zařízení umístěvaná v režimu stavebního zákona mj. neohrožovala bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.

Ve vztahu k provozu na pozemních komunikacích jsou podle názoru soudu požadavky obou právních úprav obdobné, určitá rozdílnost je tu dána toliko specifičností souvisle zastavěného území obce oproti silničnímu ochrannému pásmu.

Za takovéto situace soud nemůže akceptovat názor žalobkyně, že správní orgány obou stupňů tím, že fakticky kladou na umístění reklamního zařízení stejné podmínky, jako pro umístění v ochranném pásmu pozemní komunikace, překračují meze své působnosti, překračují zcela hranici správního uvážení a svým nezákonným postupem poškozují žalobkyni. Za naprosto neadekvátní pokládá soud tvrzení, že reklamní zařízení nacházející se mimo ochranné pásmo nepředstavuje žádné ohrožení zájmů chráněných zákonem č. 13/1997 Sb. **a tedy žádné nebezpečí pro provoz na pozemních komunikacích.** Na rozdíl od žalobkyně nemá soud za překvapující, pokud správní orgány obou stupňů, obec Tlučná a odbor dopravy MU Nýřany jako argumentaci pro své rozhodnutí uvádějí právě nebezpečnost reklamního zařízení ve vztahu k provozu na pozemních komunikacích.

Žalobní bod uvedený sub *V.* žaloby tudíž nebyl shledán důvodným.

– 2 –

Sub *IV.* žaloby se namítá zejména neexistence zákonných důvodů zamítnutí žádosti žalobkyně.

Podle § 90 stav. zák. v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu *a)* s vydanou územně plánovací dokumentací, *b)* s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, *c)* s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území, *d)* s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, *e)* s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů⁴⁾, popřípadě s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení.

Podle § 92 odst. 2 stav. zák. není-li záměr žadatele v souladu s požadavky uvedenými v § 90 nebo jestliže by umístěním a realizací záměru mohly být ohroženy zájmy chráněné tímto zákonem nebo zvláštními právními předpisy, stavební úřad žádost o vydání územního rozhodnutí zamítne.

V žalobou napadeném rozhodnutí se uvádí: „Tím, že účastníci silničního provozu obrátí svoji pozornost k reklamě, dojde k odvrácení jejich pozornosti od dění na silnici a tím tedy bude ohrožena bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Tím je tedy ohrožen i zájem chráněný zvláštními právními předpisy, a stavební úřad proto postupoval v souladu s § 92 odst. 2 stav. zák., když žádost žadatele zamítl. Rovněž vyhláška č. 501/2006 Sb. upravuje ve svém § 24d odst. 1, aby stavby pro reklamu byly umístěny tak, aby nenarušovaly bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.“. S ohledem na to se nelze ztotožnit s námitkou žalobkyně, že není obsahem odůvodnění ani napadeného rozhodnutí, ani rozhodnutí orgánu prvního stupně jakýkoliv rozpor s požadavky uvedenými v § 90 stav. zák. a stejně tak není správními orgány tvrzeno ani prokazováno ohrožení zájmů chráněných stavebním zákonem nebo zvláštními právními předpisy.

Podle § 50 odst. 1 spr. ř. podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.

Jedním z podkladů pro vydání rozhodnutí je vyjádření obce Tlučná (ze dne 8.1.2010, čj. 41/2010). Právní důvod k tomuto vyjádření lze spatřovat v § 35 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů, skutkový důvod k němu spočívá v obeznámení s místními poměry a znalosti situace na místě [viz i účastenství obce v územním řízení dle § 85 odst. 1 písm. b) stav. zák.]. Ve vyjádření obce, že silnice II – 203 je zde nadměrně zatížena, vedle ní vede chodník na hřbitov, lidé přechází silnici a reklama v těsné blízkosti komunikace by odváděla pozornost řidičů, je podle názoru soudu souvislost těchto skutečností se stavbou reklamního zařízení zřejmá.

Dalším z podkladů pro vydání rozhodnutí je vyjádření odboru dopravy Městského úřadu Nýřany (ze dne 1.2.2010, čj. OD-Fro/873/2010). Toto vyjádření považuje soud za zákonem přípustný podklad od jiného správního orgánu ve smyslu § 50 odst. spr. ř. [viz zejména § 40 odst. 4 písm. a) zákona o pozemních komunikacích]. Ze souvislosti vytržené argumenty mohou skutečně vyznívat nepodloženě, jako celek však podle názoru soudu jsou přesvědčivé a opodstatněné.

O tom, že povinnost účastníků silničního provozu dodržovat pravidla provozu na pozemních komunikacích je dána zákonem a její dodržování je kontrolováno, není pochyb. Podle názoru soudu ovšem zákonné zakotvení a kontrola dodržování této povinnosti účastníků silničního provozu nestačí; pro bezpečnost provozu na pozemních komunikacích je třeba dalších opatření: od konstrukce vozidel přes parametry a údržbu silnic až např. k eliminaci nebezpečných předmětů v jejich blízkosti. Že umístění reklamního zařízení dodržování uvedených povinností účastníků silničního provozu nějak ovlivní, není pouhou nepodloženou spekulací obce Tlučná, nýbrž východiskem výše uvedených právních norem.

Umístění reklamního zařízení v blízkosti silnice sice nic nemění na obsahu zákonných povinností účastníků silničního provozu, ale může mít, jak s tím počítají i shora citované právní normy, vliv na možnost těchto účastníků svých povinnostem dostát.

Soud tudíž neshledal důvodným ani žalobní bod uvedený sub *IV.* žaloby.

– 3 –

Sub *VI.* žaloby se namítá především nezákonnost a nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Podle § 68 odst. 3 spr. ř. se v odůvodnění [rozhodnutí správního orgánu] uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rozhodnutí odvolacího správního orgánu, jímž se odvolání zamítá a napadené rozhodnutí potvrzuje, tvoří podle ustálené judikatury správních soudů jeden celek. V daném případě správní orgány vyšly hlavně z výše uvedených podkladů pro vydání rozhodnutí a došly k relativně samostatným odůvodněním řešení otázky, která byla předmětem řízení. Vzhledem k obsahu odůvodnění obou rozhodnutí (viz výše) má soud za to, že v žalobou napadeném rozhodnutí ve spojení s příslušným rozhodnutím správního orgánu I. stupně byly respektovány požadavky stanovené v § 68 odst. 3 spr. ř.: z těchto rozhodnutí jsou patrné úvahy, kterými se správní orgány řídily při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí, v rozhodnutí o odvolání je obsažena informace o tom, jak se odvolací správní orgán vypořádal s námitkami uvedenými v odvolání. Správní orgán namítaným postupem nepřekračuje meze správního uvážení. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nelze považovat za nezákonná.

Posouzení skutečností znalcem není ve správním řízení časté. I v přezkoumávané věci mohly správní orgány podle názoru soudu vycházet z odborného posouzení skutečností opatřeného od jiného správního orgánu – odboru dopravy Městského úřadu Nýřany (viz § 56 věta první spr. ř.). K dopravně psychologickému posudku vyhotovenému PhDr. Danielou Čajánkovou dne 8.3.2011 nemohl soud přihlížet, při přezkoumání rozhodnutí správního orgánu ve správním soudnictví vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Soud souhlasí s tím, že pozornost řidiče ovlivňuje nespočetné množství faktorů, neztotožňuje se však s tím, že navrhovaná stavba pro reklamu byla zakázána automaticky; správní orgány se podle názoru soudu v daném případě náležitě zabývaly situací v konkrétní lokalitě obce Tlučná, kde předmětná stavba pro reklamu měla být umístěna.

Na rozdíl od žalobkyně tedy došel soud k přesvědčení, že žalobou napadené rozhodnutí nebylo vydáno v rozporu s právními předpisy, vymezuje zákonnou překážku, která brání umístění stavby, je dostatečným způsobem odůvodněno a není proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Ani žalobní bod uvedený sub *VI.* žaloby tudíž nebyl shledán důvodným.

Jelikož žaloba nebyla v mezích žalobních bodů shledána důvodnou, soud ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání (§ 51 odst. 1 věta první s.ř.s.).

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovaný správní orgán se však práva na náhradu těchto nákladů vzdal, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 věty první s.ř.s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí uložil soud. Jelikož soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil a ani tu neshledal důvody zvláštního zřetele hodné (§ 60 odst. 5 věta druhá s.ř.s.), rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 21. prosince 2012

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková